

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 105. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613875456/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

han at affordre hende en Erklæring, og at tvinge hende til med Ord at afsige hans Dom, thi selv et Afslag meente han lettere at kunne bære, end denne pinlige Uvished.

Men denne Uvished ønske tidt Qvinderne, naar de selv endnu ere Herrer over deres Følelser, at forlænge, thi denne Leeg er deres Triumph, og det smigrer dem at mærke, hvorledes Kærligheden vinder Kraft i dette Halvmørke, i hvilket Phantasien, som det almindelig skeer i det skuffende Dæmringslys, forstørre alle Gienstande, og laaner dem et vidunderligt Udtryk.

Morgenen efter Zeltners Afreise mødte Adalbert Emilie i Haven, men da han vilde tilstaae, hvad der bevægede hans Hierte, var det ligesom hun gienneuskuede, og med tusinde fine Konstgreb søgte at modarbejde hans Plan. Naar han var alvorlig, spøgede hun, naar han yttrede Følelse, syntes hun, dog med megen Artighed, at spotte ham, naar han søgte hendes Øine, vendte hun dem, ligesom af en Hændelse, bort, og mødte han engang hendes Blik, da fandt han ikke det Udtryk deri, hvormed hun betragtede ham i forrige Tider, ja da han endelig med nogle Ord berørte sin Hensigt, afbrød hun ham hvert Øieblik deels med lystige Indfald, deels med ligegyldige Anmærkninger, saa han vel indsaae, at han ikke havde truffen det heldige Øieblik til Udførelsen af sin Plan.

»De er meget lunefuld, Emilie,« sagde han til sidst, »De ligner« — »Hvad ligner jeg, Adalbert?« — »Hine Foraarsvinde, der smigre os et Øieblik, men paa hvilke man dog aldrig ret kan stole.« — »Det er den gamle Klage,« sagde Emilie pludselig alvorlig, »man beskylder os for Ubestandighed og Vægelsind, man fordømmer os, uden at høre vort Forsvar, og dog kan vel denne Sag, ligesom de fleste, sees fra

to Sider.« — »Jeg kan virkelig her kun see den ene,« svarede Adalbert mismodig. »Mændene ere fordringsfulde,« blev Emilie ved, »de ere saa indtagne af dem selv, saa overbeviste om deres egen Uimodstaaelighed, at endog den alleruskyldigste Venlighed fra vor Side betragtes som Tegn paa Hylding og Underkastelse, og naar de saa finde dem skuffede i deres overspændte Forventninger, da skulle vi bære Skylden, det falder af sig selv.« — »Og hvis jeg havde haabet, at De nærrede nogen Godhed for mig, er De da saa ganske uskyldig deri, Emilie?« — »Fordi en Mand til en vis Grad behager os,« vedblev Emilie, »eller fordi vi af Grunde, der maaskee aldeles ikke vedkomme hans Person, søge hans Venskab, og fordi vi tilsidst, naar vi mærke, at han har misforstaaet os, trække os tilbage, ere vi derfor strafskyldige? Ere vi derfor grusomme og falske, som den fornærmede Egenkiærlighed da saa tidt finder for godt at kalde os? Jeg mener snarere, at det er vore ubeføiede Anklagere, der fortiene Dadel.«

Da Adalbert hørte disse Ord, svarede han intet, men vendte sig bort og gik, med Hiertet gennemtrængt af bitter Smerte. »Det er sandt, jeg kan ikke juridisk overbevise hende om hendes Troløshed,« sagde han, da han befandt sig alene, »hendes Øiekast, Smil og Haandtryk vare kun stumme Vidner, der ikke gielde for nogen Ret, men dog er hun troløs,« blev han heftigere ved, »dog spiller hun et bedragerisk Spil, og alle de Fortrin, hvormed Naturen udstyrede hende, vorde til falske Tærninger i hendes Hænder.«

Det var en deilig Morgen, Fuglene sang i Skoven, Blomsterne duftede, Kilderne rislede, men Adalbert mærkede det ei, han vandrede den hele Dag igjennem Sletter og Skove, og vidste neppe, hvorhen hans Fødder bare ham. Saaledes traf det sig, at han,